

MARINA VUJČIĆ, DOBITNICA OVOGODIŠNJE NAGRADE VBZ-a I TISKA ZA NAJBOLJI NEOBJAVLJENI NA SA(N)JMU KNJIGA PREDSTAVIT ĆE SVOJU KNJIGU "MOGLA SAM TO BITI JA"

Uvijek me zanimalo or što je nevidljivo u ljudin

Iako uvijek na neki način pišemo o sebi, bez obzira kamufiramo li sebe u svoje junake svjesno ili nesvjesno, u ovom romanu nije bilo kamuflaže i znala sam da će to biti vidljivo, da mi slijedi osjećaj izloženosti i "razgolićenosti". No, neke priče jednostavno moraju biti ispričane da bi se moglo dalje

RAZGOVARALA Vanesa BEGIĆ

Na Sa(n)jmu knjige u Istri u nedjelju, 6. prosinca bit će predstavljen roman sve hvaljenije i nagrađivanije književnice Marine Vujčić "Mogla sam to biti ja". Marina Vujčić upravo je dobila nagradu VBZ-a i Tiska za najbolji neobjavljeni roman "Susjedi".

Sve je to bio povod za razgovor s ovom književnicom, koja je niz godina bila i glasnogovornica brijunskog kazališta Ulysses.

U romanu "Mogla sam to biti ja" (Hena com, 2015.) preispituje suočavanje s gubitkom i terapiju pisanjem, smjestivši radnju u psihijatrijsku ordinaciju u kojoj je pomoć najpotrebnija psihijatrici.

Osjećaj olakšanja

- Ovo je Vaš najslojevitiji i najosobniji roman. Kako izgleda pisati djelo gdje između autorice, pripovjedačice i jedne od junakinja postoji znak jednakosti?

- Bilo je to potresno iskustvo. Iako uvijek na neki način pišemo o sebi, bez obzira kamufiramo li sebe u svoje junake svjesno ili nesvjesno, u ovom romanu nije bilo kamuflaže i znala sam da će to biti vidljivo, da mi slijedi osjećaj izloženosti i "razgolićenosti". No, neke priče jednostavno moraju biti ispričane da bi se moglo dalje, a ovo je bila jedna od njih. Meni je bilo neupitno trebam li napisati ovaj roman, ali neko me vrijeme mučilo trebam li ga objaviti. Danas mi je drago da jesam, i zbog reakcija čitatelja, i zbog osjećaja olakšanja koji me neočekivano preplavio nakon objavljivanja.

- Vrlo ste suptilno kreirali roman u romanu. Kako ste došli do te ideje

da "Vašu" priču inkorporirate u jedan širi narativni kontekst?

- Nije to bila ideja ni odluka - barem ne u početku. Bio je više intuitivan postupak koji mi se otvorio tijekom pisanja. Fikcija se u roman umiješala u trenucima kad sam morala predahnuti od vlastite priče, kad mi je ona postajala prebolna i emocionalno iscrpljujuća. Tako sam nehotice osmislila junake koji mogu biti pomoćni kodači glavne priče, a meni su bili most između autobiografskih dijelova romana i fikcije.

Vakumiranje sjećanja

- Zanimljiva je i verbalizacija životnih iskustava. Je li je bilo teško raditi na takvom romanu?

- U nekim dijelovima romana nije uopće bilo teško. Osjećala sam se kao da

- Pisala sam je godinu dana, a onda sam rukopis pustila da odleži šest mjeseci. Tijekom tih šest mjeseci pisala sam roman "Susjed" - koji je, evo, pobjednik V.B.Z.-ovog natječaja za najbolji neobjavljeni roman - i pitala se ima li smisla objaviti "Mogla sam to biti ja".

- Iako je tema vrlo složena, roman se lako čita, jednostavno tjera da se čim prije dođe do kraja.

- Nisam uopće računala na takvo čitanje. Ovo nije roman radnje, zapleta, napete fabule, pa nisam očekivala da bi se mogao tako čitati. No, čini se da je emocija ono što čitatelja vuče dalje, taj osjećaj da na svakoj sljedećoj stranici može naći nešto u čemu će se prepoznati. Takve su barem moje "povratne informacije" od čitatelja. Svi imamo svoje prijelomne životne trenutke, svoja sjećanja, svoje tuge i gubitke pa tuda verbalizacija takvih stanja može djelovati utješno.

- Učestalo u Vašim djelima pišete o prilagodbi glavnih junaka, o želji za promjenom, pogrešnim životnim odabirima. Na poseban Vas način zanima psihoanaliza?

- Ne bih to nazvala zanimanjem za psihoanalizu,

Na proljeće izlazi epistolarni roman koji smo kolega Ivica Ivanišević i ja napisali u paru, na elektronskoj relaciji Split - Zagreb. To je bilo zbilja neobično iskustvo i nestrljivi smo vidjeti kako će ga publika prihvatiti. Roman se zove "Otpusno pismo"

"spašavam" svoje djetinjstvo i mladost, kao da vakumiram sjećanja prije nego im istekne rok trajanja. No, bilo je dijelova romana koje je bilo izuzetno teško pisati. Dijelova u kojima sam svaku rečenicu doživljavala kao opasnost - opasnost da obezvrijedim priču, da zastranim u patetiku, da otvorim rane kojima će opet dugo trebati da zacijele. Ipak, koliko god je znalo biti teško, ozdravljala sam pišući.

- Koliko ste dugo pisali ovu knjigu?

zu, nego zanimanjem za unutarne svjetove. Uvijek me zanimalo nevidljivo u ljudima. Sve ono što nije vidljivo golim okom, a što najdublje proživljavamo. U ovom romanu psihoanaliza me zaokupljala kao disciplina koja ne može umjesto nas riješiti žalovanje zbog gubitka voljenih osoba, pa ni druga teška stanja koja nam život priredi. Bez obzira na bilo čiju i bilo kakvu pomoć sa strane, uvijek sami moramo prevladati teške

RAZGOVOR

Marina Vujčić: Meni je bilo neupitno trebam li napisati ovaj roman, ali neko me vrijeme mučilo trebam li ga objaviti

ROMAN,

io ra

Tko je Marina Vujčić?

Marina Vujčić rođena je 1966. u Trogiru, gdje se školovala do studija kroatistike na zagrebačkom Filozofskom fakultetu. U svom prvom romanu "Tuđi život" (Profil, 2010.) bavila se zavodljivošću virtualnog i literarnog svijeta koji nadjačavaju stvarnost u životu glavne junakinje; autorice scenarija za dramsku seriju. Nakon toga napisala je nekoliko drama koje su 2014. objavljene u knjizi "Umri ženski", naslovljenoj prema drami za koju je 2014. došla Nagradu Marin Držić. Drugi roman, "A onda je Božo krenuo ispočetka" (Hena.com, 2014.), priča o čovjeku koji je odlučio napustiti sve i početi iznova negdje drugdje, osigurao joj je veliku naklonost kritike i čitateljske publike, ali i nominaciju za Europsku nagradu za književnost.

trenutke i pronaći svoj vlastiti "recept" za prebolijevanje gubitaka. Moj je recept bio pisanje.

Više perspektiva

- Je li je lakše kreirati mozaičnu priču ili roman gdje se fabula linearno odvija?

- Lakše je pisati linearni roman - pogotovo roman jednog lika, poput mog "Bože", ili "Susjeda", u kojima se trebalo držati samo jedne perspektive. Kad uđete samo u jednu glavu, u karakter jednog junaka, onda pogled na svijet ima samo jedan izvor i jednu perspektivu pa priča ima strukturu jednine s kojom je puno lakše baratati u građenju priče.

- Kako su Vaši najbliži prihvatili taj roman?

- Čitanje im je bilo potrebno, ali opet, kao da nam je svima u obitelji ovaj roman donio olakšanje. U njemu sam ispisala stvari koje je teško izgovoriti, ali ih nije mudro ni prešutjeti, pogotovo kad su u pitanju bliski ljudi koji bi trebali znati što proživljavate. Meni, koja se ne znam žaliti naglas, ovaj je roman bio prilika za tu vrstu otvorenosti i iskrenosti. Njime sam objasnila sebe - i sebi i drugima.

- Što trenutno pripremate?

- Na proljeće izlazi epistolarni roman koji smo kolega Ivica Ivanišević i ja napisali u paru, na elektronskoj relaciji Split - Zagreb. To je bilo zbilja neobično iskustvo i nestrpljivi smo vidjeti kako će ga publika prihvatiti. Roman se zove "Otpusno pismo" i objavit će ga izdavačka kuća Hena.com.